

(ה) וַיָּבֹא יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה וּבְנֵי
 וְאִשְׁתּוֹ אֶל-מֹשֶׁה אֶל-הַמִּדְבָּר
 אֲשֶׁר-הוּא חֲנָה שֵׁם הָרַר הָאֱלֹהִים:
 (ו) וַיֹּאמֶר אֶל-מֹשֶׁה אֲנִי חֹתְנְךָ
 יִתְרוֹ בָּא אֵלַיךְ וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי
 בָנֶיהָ עִמָּה: (ז) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לְקִרְיַת
 חֹתְנּוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּשְׁאַל
 אִישׁ-לְרַעְיָהוּ לְשָׁלוֹם וַיָּבֹאוּ
 הָאֲהָלָה: (ח) וַיְסַפֵּר מֹשֶׁה לְחֹתְנּוֹ

ה ואתא יתרו חמוהי דמשה
 ובנוהי ואתתה לות משה
 למדברא די הוא שרי תמן
 לטורא דאתגלי עלוהי
 יקרא דיי: ו ואמר למשה
 אנא חמוך יתרו אתי לותך
 ואתתך ותרין בנהא עמה:
 ו ונפק משה לקדמות
 חמוהי וסגיד ונשיק לה
 ושאלו גבר לחברה לשלם
 ועלו למשכנא: ח ואשתעי
 משה לחמוהי ית כל די

בעל הטורים

(ה) חונה. ב' במסורה. הכא ואידך חונה
 מלאך ה' סביב ליראיו מלמד שלא הוצרך
 יתרו לשאול על אהל משה אלא ראה ענן
 קשור עליו ובוזה הכירו וזהו חונה מלאך
 ה' סביב ליראיו. אל המדבר אשר הוא
 חונה שם:

רש"י

את משה, נעשה לוארו כעמוד של שיש (שמו"ר א,
 נ:). (ה) אל המדבר. אף אנו יודעים שנמדבר
 היה, אלא בשנחו של יתרו דבר הכתוב, שהיה יושב
 בכבודו של עולם, ונדצו לבו לנאת אל המדבר מקום
 מהו, לשמוע דברי תורה: (ו) ויאמר אל משה.
 ע"י שליח: אני חתנך יתרו וגו'. אס אין אתה
 יולא בניני לא צגין אשתך, ואס אין אתה יולא
 צגין אשתך לא צגין שני צניה (מכילתא טז): (ז) ויצא
 משה. כבוד גדול נמכד יתרו בצאמה שעה, כיון
 שילא משה, ילא אהרן נדב ואציהוא, ומי הוא שראה
 את אלו יולאין ולא ילא: וישתחו וישק לו. איני
 יודע מי השתחוה למי, כשהוא אומר איש לרעהו,
 מי הקרוי איש, זה משה, שנאמר והאיש משה
 (מכילתא טז): (ח) ויספר משה לחותנו. למשוק

עיקר שפתי חכמים

ז ר"ל ע"י שליח שיאמר בשמו אני חתנך בא. ואח"כ כתיב ויצא משה: ח רייק מרמפסיק בתיבות בא אליך בין חותנך יתרו לאשתך לכ"פ צא בניני וכי:

לקוטי הלכות

(ז) וַיִּשְׁאַל אִישׁ לְרַעְיָהוּ לְשָׁלוֹם - וַיִּשְׁאַלוּ
 אִישׁ לְרַעְיָהוּ לְשָׁלוֹם הַנֶּאֱמָר בְּמֹשֶׁה וַיִּתְרוֹ,
 וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל מִי הַקְּרוֹי אִישׁ זֶה
 מֹשֶׁה, וּכְפָה הָיוּ רְחוּקִים זֶה מִזֶּה, מֹשֶׁה
 קָבַל הַתּוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה וַיִּתְרוֹ נִתְגַּיֵּר
 מִמְּקוֹם רְחוֹק וְטָמֵא מְאֹד כִּי לֹא הָיִיתָ
 עֹבְדָה זֶרָה שְׁלֹא עֹבְדָה. בְּפֶרֶט בְּעֵת שֶׁבָּא
 לְמֹשֶׁה שְׁעָדִין לֹא נִתְגַּיֵּר רַק שֶׁרָצָה לְהִתְגַּיֵּר.

וְאֶף-עַל-פִּי-בֵן קוֹרְאִים אִישׁ וְרַעְיָהוּ, כִּי כָּד
 דְּרָבּוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַגָּבוֹה מְאֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת
 מֹשֶׁה שֶׁהוּא מוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ וּמְקַרֵּב אֶת
 עֲצָמוֹ כֹּל כָּד לְמִי שֵׁישׁ לוֹ אֵיזָה רְצוֹן
 לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֱמֶת הוּא מְקַרֵּב אֶת עֲצָמוֹ
 אֵלָיו כֹּל כָּד כְּאֵלוֹ הָיָה חֶבְרוֹ מְמֹשׁ כְּאֵלוֹ
 הֵם אִישׁ וְרַעְיָהוּ. (יורה דעה - הלכות בכור
 בהמה טהורה ד' - כ"ב)